

DÖRT BUÇUK DEDEKTİF

*Macera peşindeki Kafadarlar
ve Sevimli Bir Köpek*

Rachelle Coerezza

carpediem!

1. BÖLÜM

Pietro ellerini gidondan ayırmadan bisikletin tehlikeli bir şekilde sarsıldığı engebeli toprak yolda okuldan eve dönüyordu. Yolun başından beri onu takip eden köpeğe bakmak için döndüğünde nazik ve uysal bakan gözler Pietro'nun üstündeydi ve köpek hemen onun birkaç metre arkasından geliyordu. Pietro durdu ve onu daha iyi gözlemleyebilmek için bisikletinden indi. Köpek gözlerini ayırmadan Pietro'ya bakıyordu.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Pietro.

Bisikletini yere bıraktı ve yavaşça ona yaklaştı. Köpek hareket etmedi. Kirli beyaz tüyleri vardı ve gözlerinin etrafı siyah benekliydi. Bir kulağının altında kurumuş kan lekesi vardı. Pietro ona acıdı. On dört

yaşındaydı, bugüne kadar ailesinin veteriner kliniğinde pek çok defa kötü muameleye maruz kalmış köpek görmüştü. Her seferinde sanki bu vahşete ilk elden tanık oluyor gibi ruhunda bir yara açıldığını hissediyordu. Köpeğe tekrar baktı.

“Susadığın belli oluyor. Haydi, benimle gel.”

Tekrar bisiklete bindi ama bu sefer daha yavaş ilerledi ve köpek onu evin kapısına kadar takip etti.

Pietro basamakları tırmandı ve ön kapıyı açtı. Hayvana baktı ama onun hareketsiz durduğunu ve kendisini beklediğini gördü. Çimenlerin üzerine oturmuş onu izliyordu.

Kapıyı açık tutarak “İçeri gel” diye ısrar etti. Neredeyse onu içeri itmek zorunda kalacaktı ama önüne su dolu bir tas koyduğunda, küçük köpek suyu kana kana içti. Sonunda başını kaldırdı ve iri ela gözlerini çocuğa dikti.

O anda annesi Bayan Anna ile kardeşleri Sara ve Tino içeri girdi.

“Bu köpeğin evimizde ne işi var?” diye çığlık attı annesi.

Pietro’nun iki küçük kardeşi hemen köpeğin yanına koştular.

“Anne şuna baksana, ne kadar güzel! Canım benim, belki de açtır!” dedi Tino şefkatli bir sesle. Ve küçük hayvana sabah kahvaltısından kalan bir bisküvi uzattı. Köpeğin salonda bıraktığı kirli ayak izleri kesinlikle umurunda değildi.

“Baksana ne kadar kirli... Patileri çamur içinde... Onu hemen dışarı çıkarın” diye itiraz etti Bayan Anna.

Çocuklar hayal kırıklığına uğramış bir halde köpeğe baktılar.

“Neden onu bir güzel yıkamıyoruz? Belki onu temiz görürse bizde kalmasına izin verir” dedi Sara.

Sara içlerinde en iyimser olanlarıydı. Annelerinin hayvanları sevdiğini biliyordu, aksi halde o da babaları gibi veteriner olmazdı. Sadece biraz sabırla ikna edilmesi gerekiyordu. Köpeği bahçedeki musluğun yanına götürdüler ve zar zor leğene koyup suyu açtılar. Suyu hisseden köpek geri sıçradı ama kısa sürede alıştı.

“Şimdi iyice ıslandığına göre onu bir güzel sabunlayıp durulayalım. Böylece tertemiz olur.”

Tino ve Pietro köpeği sabit tutmaya çalışırken Sara ise sıvı sabunla köpeğin tüylerini ovuyordu.

“Uslu dur” diye fısıldadı Tino hâlâ çocuksu olan tatlı sesiyle. “Uslu dur” diye tekrarladı Sara nazik ama ikna edici bir ses tonuyla. Pietro konuşmadı. Bu ani işkenceden kaçmak için her şeyi yapmaya hazır olan hayvanı tutmaya çalışıyordu. Onu soğuk suyun altına itmek için çok uğraştılar ama kısa süre sonra köpek kendini kurtarmayı başardı. Tüylerini silkelledi, üç çocuk da sıırıslıklam oldu.

Üstlerini değıştirmek için mutfak kapısına yaklaştılar. Bayan Anna’nın oturma odasında telefonla konuşuyordu.

“Hadi, gelin, şimdi tam zamanı!” diye fısıldadı oğlan iki kardeşine. Kapıyı kapattı ve köpeğı yere bıraktı. Üçü beraber sakin adımlarla üst kattaki odalarına çıktılar. Kuru giysiler giydiler.

Çok geçmeden Sara ve Tino yeni misafirlerini kurulamaya başladı. Köpek ise kuyruğunu sallayarak etraflarında zıplayıp mutlu bir şekilde havlarken Pietro ise onu bir yakalamaya çalışıyordu. Onun bu çabaları karşısında herkes kahkahalara boğuluyordu. Aynı zamanda küçük köpeğın tüyleri kurudukça beyazlaşıp kabarmasını hayranlıkla izliyorlardı.

“Aman Allah’ım, ne kadar da güzel bir köpek!” diye haykırdı anneleri, tüm bu

yaygaranın nedenini öğrenmek için yanlarına geldiğinde.

“Muhteşem değil mi?” diye cevap verdi Pietro, memnuniyetle. Artık iyice temizlenen küçük köpek eskisinden çok daha iyi görünüyordu. “Yıkayınca güzelleşti ve bembeyaz oldu! Önceden çamurla kaplıydı, zavallı şey. Nereden geldiğini merak ediyorum.”

Önce annesine, sonra da köpeğe bakarak “Ne dersin, onu sahiplenelim mi? Yeni oyun arkadaşımız olabilir” diye sordu.

“Hadi ama anne, bizde kalabilir mi? Hadi ama, evet dersen çok mutlu oluruz! Ayrıca unutma, sen ve babam gelip ormanın ortasında yaşamaya karar verdiğinizde biz itiraz etmedik!” diye ısrar etti Sara, umutlu gözlerle.

“Evet, biz de istiyoruz! Bak ne kadar güzel!” diye ekledi Tino coşkuyla.

Bayan Anna güldü ve “Anlaşmamızı hatırlarsanız, evi berbat edecek hiçbir hayvan içeri alınmayacaktı. Daha ilk günden bana söz vermiştiniz, hatırladınız mı?” diye sordu ancak ses tonu yumuşamıştı. Kendisi de çok kararsızdı. Köpeği sevmişti ve eve göz kulak olacak bir hayvan iyi bir fikirdi. “Eğer onu eve almanıza

izin verirsem, adını ne koyacaksınız? Ona köpek demeye devam edemezsiniz.”

Kardeşlerin neşeli ve coşkulu haykırışlarının arasında Pietro öne atıldı: “Ona Tobias adını vereceğiz! Bence bu çok uygun bir isim.”

Herkes güldü ama anneleri devam etti: “Eğer Tobias bizimle kalacaksa, dediklerimi yapacaksınız. Önce onu muayene ve aşıları için kliniğe götüreceğiz. Üçünüz onun eğitimi ve temizliği konusunda bir görev paylaşımı yapacaksınız, aksi takdirde asla yeni arkadaşınızı eve almam bilesiniz. Yemeğini sırayla hazırlayacaksınız ve kesinlikle geceleri dışarıda bir kulübede uyuyacak. Yataklara, kanepeye ya da koltuklara tırmanmasını istemiyorum. Anladınız mı?”

“Evet, evet!” diye koro halinde bağırdı çocuklar. Anneleri ev işlerine geri dönerken onlar da kovalamaca oynamaya başladılar. Köpeğe “Tobias!” diye seslenerek birbirlerini kovaladılar, böylece köpek kendi adını oyun sırasında öğrenecekti.

Babaları Massimo eve döndüğünde yanında büyük bir paket vardı. Çocuklar yeni arkadaşlarını tanıtmak için hevesle ona doğru koştular. Babaları şaşırmış gibi yaptı ve köpeği okşayarak tüylerini

okşadı. Tobias havlayarak ve kuyruğunu sallayarak onun etrafında koştu. Massimo yere koyduğu kutuyu açtığında çocuklar hayretler içinde kaldı. İçinde Tobias için güzel bir kulübe, yumuşak bir minder ve biri yemek diğeri su için iki kap vardı.

“Köpekten haberin varmış demek ki hilebaz!” diye güldü çocuklar.

“Elbette. Anneniz beni aradı, ben de gidip yeni arkadaşınız için gereken her şeyi aldım. Mutlu değil misiniz?”

Çocuklar sevinçten havalara uçuyorlardı. Tobias’ı verandada bırakarak eve girdiler.

“Sen şimdilik burada kal” dedi Pietro ve köpeğin poposunu hafifçe yere doğru bastırarak oturmasını sağladı. Köpek anlamış gibiydi. Üzgün gözlerle ona baktı ama hareket etmedi.

Bayan Anna mutfakta yemek hazırlıyordu. Verandaya ve çimenliğe bakan geniş pencereden Tobias’ı izleyebiliyordu. Kocasını karşıladı ve sonra sofrayı hazırlaması için çocuklardan yardım istedi. Bu sırada babaları da üstünü değiştirmeye gitti.

Birkaç aydır burada yaşıyorlardı. Bayan Anna bu evi ilk andan itibaren sevmişti. Eskiden kasabanın işlek bölgesindeki

küçük bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Bu ev ise kasabanın bir hayli dışında kalıyordu. Kasabaya gelirken arabayla asfalt yolda epeyce ilerledikten sonra toprak bir yola sapmanız gerekiyordu. Bir süre toprak yolda da ilerledikten sonra nihayet eve ulaşabiliyordunuz.

Bay Massimo ve Bayan Anna çocuklarının sağlığı konusunda endişe ediyorlardı. Bu sebeple havanın şehre göre daha temiz ve etrafın yeşilliklerle dolu olduğu bu yere taşınmak istemişlerdi.

Çocuklar ilk başta bu karara isyan etmişlerdi ama büyük bir çimenliğin ortasında yüksek çitlerle çevrili, geniş pencere ve küçük bir havuzu olan villayı gördüklerinde hemen fikir değiştirmişlerdi. Burada sanki sonsuz bir tatildeymiş gibi yaşayacaklardı. Okul bitmek üzereydi ve çocuklar boş zamanları olacağı için çok mutluydular.

Anne ve babaları günün büyük bir bölümünde klinikle meşgulken, çocukların en büyüğü Pietro, tatil planları yapmaya başlamıştı bile. Akşam yemeği sırasında bu konuyu anne ve babasıyla da tartışarak onlardan da tavsiye istedi.

“Tatildeyken ormanı keşfedebiliriz. Epeyce büyük bir alana yayılmış görü-

nüyor. Çok eğlenceli olur. Tobias'ı da yanımıza alınız” dedi Pietro.

“Evet, ama dikkatli olmalısınız. Ve her zaman bir arada kalmalısınız. Ayrıca, yabancı insanlarla konuşmanızı kesinlikle yasaklıyorum. Tino'nun henüz çok küçük olduğunu ve hiçbir koşulda tek başına dolaşmaması gerektiğini unutmayın, anladınız mı?”

Üç çocuk koro halinde “Evet anne” diye cevap verdi. Kadın onlara baktı, gülümsedi ve başını sallayarak tekrar ciddileşti.

“Okulun bitmesine daha bir hafta var. Nasihatlere hazırlanın. Dahası da gelecek çünkü sizi bütün sabah yalnız bırakma fikri beni endişelendiriyor. Öğleden sonraları çalışmamaya ve sizinle birlikte olmak için eve gelmeye karar verdim.”

“Artık Tobias var anne, endişelenmene gerek yok. Eğer yanımıza biri gelirse havlayıp yabancıları kovalayacak” diyen Tino onu rahatlatmaya çalıştı.

Kardeşler de onu onayladı. “Elbette anne, merak etme. Tobias her yere bizimle gelecek” diye yineledi on iki yaşındaki Sara, bazen küçük ama bir bilge kadın gibi konuşuyordu.

“Pekâlâ çocuklar” dedi babaları. “Şimdilik ev ödevlerinize ve derslerinize konsantre olmalısınız. Okulun bitmesine daha bir hafta var ve karnelerinizde herhangi bir kırık not görmek istemiyorum. Şimdi hemen ders başına, bu mevzuyu sonra konuşuruz.”

Bay Massimo, güzel havaların gelmesiyle birlikte çocuklarının kitapların önünde oturmak yerine açık havada oynamayı tercih edeceklerini biliyordu.

Ertesi sabah Pietro bisikletle okula giderken arkadaşı Mayki ile karşılaştı. Birlikte hızla pedal çevirdiler. Pietro ona Tobias’tan söz etmek istedi.

“Dün bir köpeğin beni eve kadar takip ettiğini biliyor musun? Güzel bir köpek, çok da akıllı... Tasması yoktu. Çok uğraştık ama sonunda annemi onu sahiplenmek için ikna ettik.”

“Bir köpek ha! İnanamıyorum. Ne kadar güzel!” dedi Mayki.

“Uzun zamandır buralarda yalnız olmalı. Pislik içindeydi ve çok açtı. Kardeşlerim ve ben onu bahçede yıkadık, görsen ne güzel oldu.”

“Ben de bir köpek istiyorum. Adını ne koydunuz?”

“Tobias. Ne güzel bir isim, değil mi? Tam ona göre!” diye hava attı Pietro.

Mayki ona imrenerek baktı ve “Bu öğleden sonra gelip onu görebilir miyim?” diye sordu.

Pietro, “Elbette gelebilirsin” diye haykırdı.

O anda zil çaldı ve iki çocuk sınıfa girdi.

Çocuklar ders bitiminde bisikletlerine binip eve döndüler. Okuldan sonra buluşmak için sözleşmişlerdi. Daha sonra Mayki, kız kardeşi Betta ile geldi. Tobias kuyruğunu sallayarak havladı ve gelenleri sevinçle karşıladı.

Pietro hemen kapıyı açtı ve köpeğe sessiz olmasını söyledi.

“Nöbetini böyle mi tutuyorsun sen? Havlayarak mı...” diye sordu gülererek ve onu arkadaşlarından uzaklaştırmaya çalıştı. Tobias misafirlerin ayağına dolanıyordu.

Tüm bu kargaşayı duyan Sara ve Tino da koşarak içeri geldi ve abileriyle arkadaşlarına katıldı. Günler uzadığından çocuklar ormanda yürüyüşe çıkmaya karar verdiler.

Evin yan tarafındaki patikayı takip ederek ağaçların arasından geçtiler. Yılın bu

zamanında suyu derin ve güldür güldür akan derenin üstünden geçen bir köprüye ulaştılar.

Kavisli bir şekilde inşa edilen köprü, çocukların diğer tarafta neler olduğunu görmelerini engelliyordu. Karşılığı görmek için köprüden geçmeleri şarttı. Bunun üzerine çocuklar köprü boyunca yürümeye başladılar. Ancak köprünün ortasına geldiklerinde yollarının bir kapı tarafından kesildiğini fark ettiler. Bu kapı yüzünden diğer tarafa geçmek imkânsızdı.

Beş çocuk merak içinde birbirlerine baktılar.

“O kapının ardında ne var?” diye sordu Mayki.

Tino, “Gidip görelim” diye teklifte bulunarak kapıya doğru koşmaya başladı.

Hemen ardından “Dur!” diye bağırdı Pietro. Tobias da havlayarak onları takip etti. Kendilerini heybetli bir metal kapının önünde buldular. Arkasını görmek imkânsızdı. En uzun boyluları olan Pietro ve Mayki köprünün korkuluklarına dayandılar.

“Geniş bir avlunun sonunda büyük bir ev var, neredeyse tüm panjurları kapalı ve yıkık dökük... Terk edilmiş bir hâli var” dedi Pietro.

Mayki daha iyi görebilmek için biraz daha eğildi. “Gerçekten perişan bir hâlde, çok eski olmalı.”

Ardından “Bekleyin!” diye bağırdı Mayki, geri dönmeye hazırlanan arkadaşlarına. “Küçük bir kapıdan birisi çıkıyor. Bir kadın, neredeyse ev kadar yaşlı” diye ekledi gülerek.

“Bir bakayım” dedi Pietro.

“Biz de görmek istiyoruz!” diye haykırdı Sara ve Betta, parmak uçlarında metal kapıdan içeri bakmaya çalışarak.

“Duvarın arkasında bir minibüs var, fark ettiniz mi?” diye sordu Pietro. “Kadın çoktan ortadan kayboldu.”

“Elinde bir kova vardı. Boşaltmış olmalı, sonra da geri dönmüştür. Demek ki ev düşündüğümüz kadar ıssız değil” diye gözlemledi Mayki, kız kardeşini mutlu etmek için onu kollarna alarak.

Pietro, Sara ve Tino’nun köprüye bakmalarına yardım etti ama bu gizemli evde başka bir şey olmadı. Küçükler, ağabeylerinden duydukları ile yetinmek zorunda kalmışlardı.

Yine de birkaç dakika beklediler fakat kayda değer bir şey göremeyince köprüye geri döndüler. Tuhaf kadının o evde yal-

nız yaşayıp yaşamadığını düşünerek evin yolunu tuttular.

“Eğer söylediğiniz kadar yaşlıysa, minibusü o kullanıyor olamaz. Başka biri daha vardır mutlaka” dedi Sara düşünceli bir şekilde.

“Biliyor musunuz? Bence o evde esrarengiz şeyler dönüyor. Arada bir gidip bakmaya ne dersiniz?” diye önerdi Pietro coşkuyla. Dedektifçilik oynama fikri onu heyecanlandırmıştı.

“Evet, evet! Okul tatil olunca daha çok zamanımız olacak. Şu köprüye konan kapı da bana tuhaf geldi” dedi Mayki.

Artık Pietroların evine varmışlardı. Çocuklar, Mayki ve Betta'ya veda edip kapıyı açarken Tobias aceleyle içeri girdi.

Okulun son birkaç günü, çocuklara sonsuz bir zaman gibi gelse de sonunda bitti. Tatilin ilk günü geldiğinde, Pietro ve Mayki keşfedilmesi gereken bir gizeme sahip olduğunu düşündükleri köprüye bir gezi daha yapmak üzere çoktan sözleşmişlerdi.

Geniş bahçelerini ormandan ayıran çiti geçtikten sonra Tobias'ın tasmaını taktılar, ardından köprüye ulaştılar ve ortasındaki metal kapının önünde durdular. Hemen korkuluğun üzerinden eğilip evi

gözetlemeye başladılar. Her şey bıraktıkları gibiydi.

Sara, bir şey göremeden uzanmaya çalışan Betta'ya "Gel de şuradan bak" dedi. Kapının en alt kısmında küçük bir yarık vardı ve küçükler yere uzanarak yarıktan eve bakabiliyorlardı.

"Bravo Sara!" diye haykırdı Pietro. "Hiçbirimiz bu yarığı fark etmemiştik. Şimdi tek yapmamız gereken bekleyip neler olacağını görmek."

Tino oflayıp puflayana kadar hepsi sessizce bekledi. "Çok sıkıldım, gidiyorum. Zaten burada hiçbir şey olmuyor."

"Sessiz ol" diye uyardı kardeşi Tino'yu. "Bir ses duydum sanki. Dinleyin! Şuradan geliyor" diye fısıldadı.

Dinlediler ve gerçekten de bir ses vardı ama ne olduğunu anlayamadılar.

Çatlaktan bakmaya devam eden Tino, "Bence derenin sesi" dedi.

"Hayır, bu ritmik bir ses... Sürekli meydana gelen gürültü gibi değil. Dikkatli dinle" dedi Pietro kulak kabartarak.

"Haklısın" dedi Mayki. "Makine sesine benziyor. Ama çok uzaktan geliyor gibi. Sence şu evden geliyor olabilir mi?"

"Olabilir. Yakınlarda başka bir şey yok."

“Ya ormanda biri varsa? Motorlu testere olamaz mı? Belki biri dalları kesiyordur!” dedi Sara, kardeşinin macera hevesi onu endişelendiriyordu.

“Hayır. Motorlu testerenin sesi daha tizdir, tıpkı bir scooter gibi. Bu ise buhar pistonu gibi ses çıkarıyor” dedi Pietro. Bir yıl önce ailesiyle birlikte demiryolu hatında eski, elektriksiz bir buharlı trenle yaptıkları geziyi hatırlamıştı.

Çocuklar birkaç dakika daha sessiz kaldılar ve sanki gürültünün kaynağı her an ortaya çıkacakmış gibi evi gözetlemeye devam ettiler. Artık beklemekten yorulmaya başlamışlardı ki elinde kovayla çıkan o gizemli kadının çıktığı kapıdan, küçük bir çocuğu kulağından tutmuş bir adam çıktı. Adam bir süre sonra çocuğu bıraktı ve çocuğu hırpalamaya başladı.

Sara ve Betta dehşetle bağırırken Pietro diğer tarafa geçip çocuğu kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Ne yazık ki koca kapının arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

“Olanları gördünüz mü? Bu evin tuhaf olduğunu söylemişim” dedi Pietro, korkuluğun yanında bir ileri bir geri kıpırdanırken. Yumruklarını öfkeyle sıkılmıştı çünkü kendini işe yaramaz hissediyordu

ve sonunda yere çöktü. Çocukların hareket etmesini bekleyen Tobias bile tüm bu kargaşayı görünce havlayarak koşmaya başladı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Betta.

“Hiçbir şey, hiçbir şey yapamayız” diye yanıtladı Mayki. “O orada ve biz buradayız. Keşke ayağa kalksa da ciddi bir yara almadığını anlayabilsek.”

Evi gözetlemeye devam ettiler. Tino, uzaklaşan Tobias’ın peşinden koştu ve tasmalarını tekrar taktı.

Küçük çocuk nihayet kıpırdandı, etrafına bakındı ve ayağa kalktı. Başını eğdi ve küçük kapıya doğru gitti. Ardından içeri girerek gözden kayboldu.

“Acaba bunun geçen gün gördüğümüz kadınla bir ilgisi var mı? Adam ve çocuk bana Asyalı gibi geldi” dedi Betta Sara’ya.

Mayki bu ayrıntıyı fark etmemişti ve “Kahretsin, onlara iyi bakamadım, emin misin?” diye sordu.

Pietro, “Küçük çocuk Doğulu gibi, çok ufak tefekti ve simsiyah saçları vardı” dedi Betta’ya katılarak. “Ama adamı bilemiyorum. Neler olup bittiğini daha iyi gözlemleyebilmek için dürbüne ihtiyacımız var.”

Gizemli ev hakkında daha fazla şey öğrenemedi tedirgin bir hâlde orma-

na doğru yürüdüler. Aynı zamanda evde neler olduğuna dair fikir yürüttüler. Pietro, yaşlı kadının kaçak göçmenleri barındırdığını düşünürken Mayki ise binayı işgal edenlerin yaşlı kadını hizmetçi olarak tuttuklarını düşünüyordu.

“Zavallı şey, o kadar yaşlı ki belki onu da ölesiye çalıştırıyorlardır!” diye mırıldandı Sara, çocuğa ve kadıncağıza yapılan kötü muameleyi düşünüyordu.

Tino ise içlerinde en kaygısız olanıydı, “Belki de büyükanneleridir” dedi.

“Saçmalama lütfen!” kimi suçlayacağını bilemeyen Pietro, küçük kardeşine çok kızmıştı. Neyse ki eve döndüklerinde, annelerinin yaptığı leziz kekleri yerken barıştılar.

“Ee, keşif geziniz nasıl geçti?” diye sordu anneleri.

Tino köprüde gördüklerini anlatmak için ağzını açtığı anda Sara araya girerek “Gayet iyiydi anne” dedi çabucak ve ardından kardeşine susturmasını işaret etti.

Anneleri gider gitmez Tino, “Neden ki?” diye sordu.

“Annem olanları öğrenirse, bir daha köprüye gitmemize izin vermez!” dedi Pietro.

Sessizce keklerini yediler ve yeni bir plan yaptılar. Ertesi gün, eve asfalt yoldan gideceklerdi. Köprüden gördükleri evin arka kısmıydı. Ön kısmı ise asfalt yola bakan taraf olmalıydı.